

den Sjettes sidste Leveaar, nemlig i Aaret 1836, og i hvilket det udtryffeligt sagdes — og det er aldeles utvivlsomt, at det var Meningen — at Lærerkræfterne skulde indskrænkes til det mindst Mulige af Hensyn til de økonomiske Forhold. Ikke saa lidt Præg deraf bærer, som sagt Normalreglementet af 1844. Det normerede dog ialt 42 Lærere; siden den Tid har Universitetet kun faaet en Forøgelse af 3 Lærere. Af disse bleve de 2 ansatte i 1848, hvilket skyldtes den hele Indførelse og den nye Ordning af det statsvidenskabelige Studium. Senere er der kun kommet en eneste Lærerpост frem ved Lønningssloven af 1871, nemlig et Lektorat i Remi ved Siden af det bestaaende Professorat. Det er de normerede Lærere, hvis Tal altsaa er 45, men som ere trykkede af, at det er for Lidet til at magte den Opgave, Universitetet har. Det har jo gjort sig gjældende ved Universitetet, og det skal ogsaa fuldt indrømmes, at det har medført fra Lovgivningsmagtens Side en Række af Ansættelser, som skulle raade Bod paa de manglende normerede Kræfter. Der er nemlig ansat en Række af ekstraordinære Docenter, af hvilke vort Universitet for Diebliffet tæller 7 fast ansatte og 5 midlertidige eller paa en løsere Maade ansatte. Denne Udvei har man valgt; det er imidlertid en Udvei, som man kun kan føle sig beroliget ved i en kortere Tid, men som i Længden ikke er heldig. Paa de rent personlige Lærerkræfter vil der aldrig kunne gjøres saa stærk Regning i Planen for Universitetets Virksomhed som paa de normerede. Man vil heller ikke indrette hele Universitetets videnskabelige Materiel, dets Apparat, saaledes for de mere tilfældige og rent personlige til Universitetet knyttede Lærerkræfter som for de normerede. Og endelig, hvad der er mere betydningsfuldt, skjøndt det naturligtvis ikke er nødvendigt, er den Kjendsgjerning, at de fast normerede Docenter have faaet en i Begyndelsen maaste ganske rigelig, men i Længden høist utilfredsstillende Løn. Der er for Diebliffet blandt de faste ekstraordinære Docenter Mænd, som i en Arrække have været knyttede til Universitetet, som have gjort fuldt Arbejde og gjøre det hver Dag, som have et anset, tilbøds meget udbredt og berømt Navn, og som endnu staa paa en Løn af en saa ringe Bestaaenheit, at der ikke er Tale om, at man med nogensomhelst Billighed kan forlange, at en Mand, der er lønnet saaledes, skal leve alene derfor. Gager, som 2,200 eller 2,600 Kr. eller deslige vil man i Reglen i Længden ikke kunne vente, at en Mand, der er kommen høit op i Aarene, kan offre sin hele Kraft til Universitetet for. Det er disse Omstændigheder, der bragte Universitetet paa den Tanke, da Lønningssloven skulde revideres, at undertafte hele Normerings-spørgsmaalet en Drøftelse under Tilkalbelse af

Repræsentanter for de forskellige Interesser, som her gjorde sig gjældende. Det, man har foreslaaet, er i Virkeligheden ikke en Forøgelse af Kræfternes Antal, men det er en Udskættelse af de vilkaarlige Forskelligheder med Hensyn til Ansættelsen, som nu finder Sted, og ved hvilket man fører forskellige Lærere, som ere normerede paa en særegen ugunstig Maade eller slet ikke ere normerede, op blandt de normerede Kræfters Tal. Man har foreslaaet udskættet den aldeles vilkaarlige, det vil sige, den historisk begrundede, men nu vilkaarlige Forskiel mellem de normerede Professorer, normerede Lektorer og normerede Docenter, en Forskiel, der nu kun betyder det, at de normerede Lektorer og normerede Docenter maa paa ubestemt Tid staa paa en lavere Gage, uagtet de gjøre fuldstændig det samme Arbejde som de normerede Professorer. De normerede Lektorer i det lægevidenskabelige Fakultet ere en historisk nedarvet Ting. For meget lang Tid siden vare de en Hjælp ved den anatomiske Undervisning, men det er nu fuldstændig anderledes. De udfylde fuldstændig den samme Virksomhed som Professorerne i det lægevidenskabelige Fakultet, det er de to yngste, der staa saaledes. Dem kommer altsaa Ungdommen paa dobbelt Maade til Støde, for det Første saaledes, at de paa ubestemt Tid staa paa Lektor-gage, dernæst derved, at de, naar de rykke op paa Professorgage, komme paa det laveste Trin og fremdeles maa gjennevandre de forskellige Alderstrin, for at naae til det, som skulde kaldes for Gjennemsnittet. Det virker altsaa tilbage paa Professorerne i selve Fakultetet, som i en langt senere Alder end Professorerne i de andre Fakulteter komme op paa Professorgage. Det Samme gjælder de normerede Docenter. Det er en rent historisk Omstændighed, som har medført, at de staa som normerede Docenter i de levende Sprog. I gamle Dage var det Sprogmeistre, Sprog lærere, der gave ikke en videnskabelig Fremstilling af de romanste og germanste Sprog, men en Undervisning i Sprog til Studerende og Andre. Man forudsatte, at de havde rigelig at leve af ad den Dei, ligesom man ved andre Universiteter har Exercitiemeistre i det One eller det Andet. Det er forlængst blevet ganske anderledes, disse Mænd ere nu Filologer, det er en videnskabelig Undervisning, der finder Sted i disse Sprog og deres Literatur ligesom paa ethvert andet Punkt, og Forskiellen mellem dem og Professorerne er nu ganske vilkaarlig. Med Hensyn til en Række af de Sag, som de faste Docenter foredrage, maa det siges, at de naturligen maa have deres Plads ved et Universitet, der som det eneste i Landet ogsaa naturlig maa have den Opgave, at alle Videnskaber, som med Rimelighed kunne gjøre Regning paa Dyrkere her i Landet, kunne studeres i Landet selv. Saa ubetinget kan man jo ikke ville